

A SZATMÁRI ILLYÉS BENY SZERINT A TÁNC JÓ KOMBINÁCIÓJAZ EGÉSZSÉGES ÉLETMÓDNAK, KÖZÖSSÉGALKOTÁSNAK ÉS SZÓRAKOZÁSNAK

„A tánc burkot képez körülöttem, önmagam lehetek”

A salsa „világnyelvnek” tekinthető, és a különböző stílusok úgymond tájszólások – vallja Ilyés Beny kétszeres országos salsaszólbajnok. A szatmárnémeti születésű, a kincses városban oktató táncos-informatikus a versenyekről, a szakma szépségeiről és nehézségeiről, önkifejezéséről beszélt lapunknak.

» BEDE LAURA

– A táncmozdulataidat és az általad összeállított koreográfiákat tekintve sokéves szakmai tapasztalattal rendelkezhetsz. Mikor tetted meg az úgynevezett első lépéseket?

– 1999-ben kezdtem el táncolni. A történet előzménye, hogy a szüleim szerették volna, ha gyermekkoromban valamilyen sporttevékenységet folytatok, én pedig nagyon szerettem volna karatézni. Két órán vettem részt, a másodikon egy sárga öves a földhöz teremtett, elkezdtem sírni, és rájöttem, hogy a küzdősport nem nekem való. Ezt követően édesanyám azt gondolta, hogy elvisz táncórára, mert korábban ő szeretett volna táncolni, de falun élt, többen voltak testvérek, így nem nyílt rá lehetősége. Nem tűntem kimagasló tehetségnek, de a tanár azt mondta, hogy van ritmusérzésem, így van kivel dolgozni. És így indult minden ezeltől húsz évvel. Hatéves koromban kezdtem el tanulni sporttáncot és latin táncokat Szatmárnémetiben. Hétévesen első alkalommal beneveztem egy versenyre Temesváron. Emlékszem, hogy utolsó lettem, viszont akkor még nem volt semmilyen gyorsétemerem Szatmáron, így a táncostársaimmal már annak is örültünk, ha más városban a verseny után elmehettünk a McDonald'sba. Az évek során elég sok belföldi versenyen vettem részt, így viszonylag fiatalon bejártam az egész országot, és ez is érdekes élményt nyújtott.

– Néhány éve főként salsával foglalkozol, oktatási és versenyszinten egyaránt. Mikor váltottál erre a műfajra?

– Körülbelül tízévnnyi táncolás után, mert időközben váltottam iskolát is. 2009-ben Bogdan Cotiso eljött Szatmárra salsát tanítani. Elkezdtem járni az órákra, nagyon érdekesnek tűnt, mert nem volt olyan szigorú, nem kellett pontosnak, tökéletesnek lenni a táncban, hanem élvezhetted, szórakozhattál közben. Ez megragadott, és folyamatosan tértem át csak a salsára. Az első szólbajokságot 2015-ben nyertem meg Vama Vechén, a salsa fesztiválon, innen egyenes út vezetett a Miami-ban szervezett világbajnokságra, ahol 10. helyen végeztem. A következő évben ismét országos bajnok lettem, de akkor már nem sikerült kijutnom a világbajnokságra.

Illyés Beny (középen) húsz évvel ezelőtt kezdett el táncolni. Azóta számos sikert ért el a szakmában

– Miért szóló kategóriában nevezted be a versenyekre, és nem párban?

– Bulikon több alkalommal is előfordult, hogyha nagyon megtetszett a dal, megfeledeztem a partneremről, és elkezdtem egyedül táncolni. Idővel a barátaim már azzal viccelődtek, hogy én egy kétperces számból négy percet magamban táncolok. És akkor úgy döntöttem, hogy megpróbálok egyedül táncolni. Párban nem versenyeztem soha, csak csoporttal: 2015-ben a félprofi kategóriában elsők lettünk a ruedabajnokságon. Ugyanakkor a tanítványommal, Tomival készítettünk koreográfiákat közösen.

– Ha egyedül táncolsz, sikerül jobban megnyilvánulnod, vagy szeretsz a figyelem központjában lenni?

– Mindkettő: szeretek a figyelem központjában lenni, illetve úgy érzem, hogy még nem találtam meg azt a partnert, akivel ugyanazon a hullámhosszon lennénk, megegyezne a gondolkodásmódunk. Ez fontos annak érdekében, hogy együtt tervezzük meg a koreográfiákat az elejétől a végéig, úgy ahogy mindketten szeretnénk, kevés kompromisszumot kötvé.

– Mennyit szoktál gyakorolni a versenyekre, fellépésekre?

– Keveset, vagy ahogy mondani szokás, nem eleget. Olyan típusú ember vagyok, aki sokszor az utolsó száz méterre hagyja a felkészülést, ezen az utóbbi két évben próbáltam változtatni. Bár mindig jól alakul a műsor, de ha nem készülök fel időben, nem úgy néz ki, ahogy szeretném. Mostanában napi egy órát próbálok, a kolozsvári Bailarte tánciskolában tanítok, koreográfiákat készítek fesztiválokra, így a napi nyolc óra munka mellett már nem igazán marad időm versenyezni. Így kidobott pénz lenne, hiába a befektetett idő, mert tudom, hogy nem vagyok versenyképes olyan emberekkel szemben, akik csak ezzel foglalkoznak, erre készülnek.

– Apropó pénz, körülbelül mennyire költséges a táncos élet?

– Attól függ. Ha valaki csak szórakozásképp kezd el táncolni, akkor úgymond olcsó mulatság. A havi előfizetések 130–170 lej között mozognak, és körülbelül nyolc kurzust tartalmaznak. A fellépésekkor már pluszköltségek jelennek meg: megfelelő öltözet, cipő, esetenként utazás, szállás. A versenyek előtt ajánlott a legjobbaktól tanulni, és a különórák ára körülbelül 50 eurónál (230 lejnél) kezdődik. A legmagasabb szinten szerintem havi 500 euró szükséges ahhoz, hogy a táncos világbajnoki döntős vagy elődöntős szinten legyen. Ez a salsára érvényes, a sporttáncnál az említett összeg körülbelül ötszörösével kell számolni. A ruhák még drágábbak, ugyanis mindent Swarovski kővel díszítenek, ugyanakkor a különórák ára is magasabb. De én azt mondom, hogy megéri. Nem lettem világbajnok, és nem is jutottam be a legjobb három közé, de már csak a tapasztalatért megérte, és végigcsinálnám még egyszer.

– A világbajnokságon megfigyeltél stílusbeli eltéréseket a különböző nemzetiségű táncosok között?

– Természetesen Latin-Amerikából érkeznek a legerősebb versenyzők, viszont amikor indultam, egy ausztrál táncos lett a világbajnok. A győzelmet nagyban befolyásolja, hogy milyen tanár áll a háttérben. Mert a versenyző jöhet Mexikóból, Venezuelából vagy Kubából, ha nincs egy olyan tanárja, aki átadja a világbajnoki cím eléréséhez szükséges tudást, akkor mindhiába. Megfigyelhetők a helyi benyomások, például a kolumbiaiak salsa calit táncolnak, ami egyáltalán nem hasonlít az általunk ismertre. Viszont a salsa „világnyelvnek” tekinthető, és a különböző stílusok úgymond tájszólások, tájegységektől függenek. Van egy közös vonala, és vannak kis elágazások.

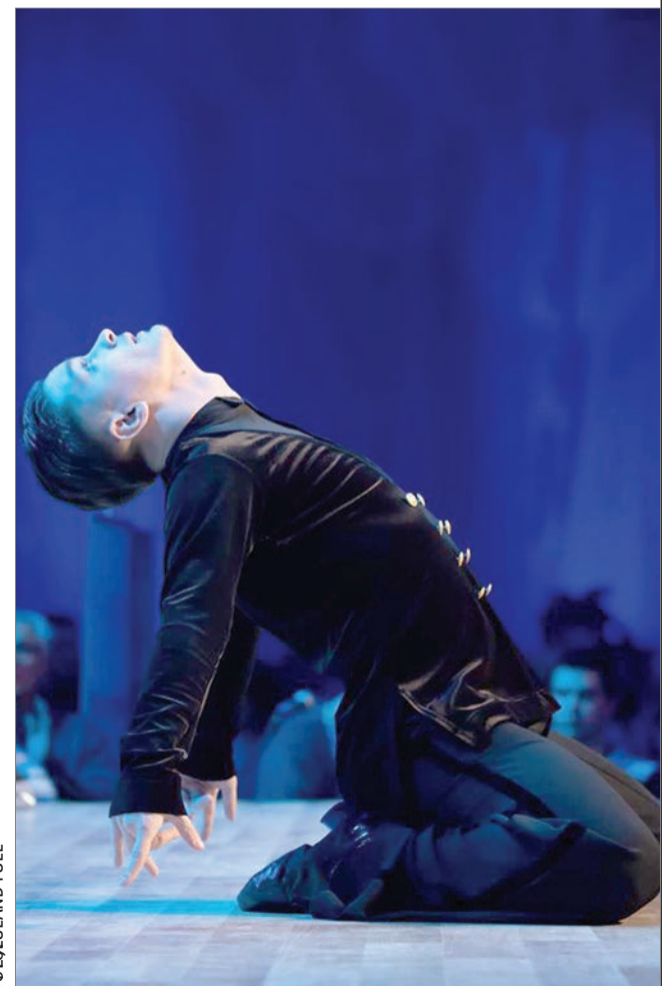
– Mit érzel tánc közben, mi ösztönzött ennyi éven keresztül, hogy folytassad?

– A tánc egyfajta burkot képez körülöttem, egyáltalán nem érdekel senkinek sem a véleménye, nem zavar semmi külső benyomás, önmagam lehetek tánc közben. Számomra ez a lényege. És persze, hogy közép-pontban lehetek. Kos vagyok, nagyon szeretek középpontban lenni. A mozdulatokon keresztül érzem, hogy önmagam tudom adni. Még nem teljesen, hiszen épp azért tanulok, hogy még jobban ki tudjam fejezni az érzéseimet, a felfogásom a különböző zenéről. A tánc számomra kiváló kommunikációs eszköz, megmutathatom, hogy ez vagyok én, minden jóval, rosszal együtt. Sokkal többet tudok elmondani fél perc táncal, mint tizenöt perc beszélgetéssel.

– Nem gondoltál arra, hogy a jövőben teljes munkaidőben táncoktatással foglalkozz?

– Erre is gondoltam, de attól tartok, hogy megelégném. Akkor csak azért táncolnék, tanítanék, hogy tudjam magam fenntartani. Szeretek tanítani és átadni az információkat, szeretném, hogy minél több ember megtanulja ezt a kommunikációs formát. Attól félek, ha csak ez lenne a munkám, elveszítené a lényegét, hogy minden kellemes legyen és csak szenvedélyből jöjjön. Az informatika is érdekel, inspirál, de másként. Tehát mindenkinek ajánlom, hogy próbáljon ki valamilyen táncstílust, hiszen nagyon jó kombinációja az egészséges életmódnak, közösségformálásnak és szórakozásnak.

» Nem lettem világbajnok, és nem is jutottam be a legjobb három közé, de már csak a tapasztalatért megérte, és végigcsinálnám még egyszer.

Önkifejezés. Illyés Beny úgy érzi, sokkal többet tud elmondani fél perc táncal, mint tizenöt perc beszélgetéssel